

ΟΙ ΧΟΥΝΤΕΣ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ 'Η ΑΛΛΙΩΣ ΚΑΝ' ΤΟ ΟΠΩΣ ΟΙ ΧΙΛΙΑΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Η νεολαία και οι εργαζόμενοι στη Χιλή δίνουν τους τελευταίους 3 μήνες τη μεγαλύτερη τους μάχη μετά την πτώση της δικτατορίας του Πινοσέτ ενάντια στην κ υ β έ ρ ν η σ η τ ο υ

μεγαλοεπιχειρηματία Πινιέρα, απαιτώντας να μπει ένα τέλος στον απόλυτα ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης και ζητώντας δημόσια, δωρεάν και καλής ποιότητας εκπαίδευση για όλους. Η χούντα του Πινοσέτ (1973) είχε βάλει τέλος στις κατακτήσεις των εργαζομένων και άνοιξε μια περίοδο βίαιης επιβολής νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που όχι μόνο δεν σταμάτησαν το 1990 με το θάνατο του δικτάτορα αλλά εντάθηκαν από τις μετέπειτα κυβερνήσεις. Τα τελευταία 30 χρόνια, η εκπαίδευση στη Χιλή λειτουργεί όπως μια οποιαδήποτε ιδιωτική επιχείρηση, επιδιώκοντας το μέγιστο κέρδος. Κεντρικό ρόλο σ' αυτό είχε η μεταφορά της ευθύνης χ ρ η μ α τ ο δ ό τ η σ η ς τ η ς πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης στην τοπική αυτοδιοίκηση, ενώ παρέχονταν και επιδοτήσεις σε ιδιωτικά σχολεία. Ενάντια σ' αυτό το μοντέλο εξεγέρθηκαν οι χιλιανοί μαθητές το 2006, στην «εξέγερση των πιγκουίνων», για να βάλουν τέλος στους εκπαιδευτικούς νόμους της δικτατορίας του Πινοσέτ. Η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης βρίσκεται στο 0,5% του ΑΕΠ, μια από τις χαμηλότερες στον κόσμο και η πανεπιστημιακή εκπαίδευση είναι πλήρως ιδιωτικοποιημένη. Μόνο το 25% της δημόσιας εκπαίδευσης βρίσκεται στα χέρια της τοπικής αυτοδιοίκησης, που αν τ ι μ ε τ ω π ί ζ ε ι α κ ρ α ί α υποχρηματοδότηση, ενώ το 75% είναι στα χέρια ιδιωτικών επιχειρήσεων. Κατά μέσο όρο, ένας φοιτητής πληρώνει για δίδακτρα 4.150 δολάρια. Το κόστος σπουδών ιατρικής ανέρχεται από 54 έως 77 χιλιάδες δολάρια, της αρχιτ/νικής από 37 έως 57 χιλιάδες... και η λίστα συνεχίζεται.

Η κυβέρνηση Πινιέρα επεδίωξε να

«μεταρρυθμίσει» το σύστημα με την παραπέρα ιδιωτικοποίηση της α'βάθμιας και β'βάθμιας εκπαίδευσης. Στη μετα-δευτεροβάθμια εκπαίδευση (τεχνική και πανεπιστημιακή), η κυβέρνηση επέτρεψε μια σταθερή αύξηση στα δίδακτρα, με αποτέλεσμα οι φοιτητές να πληρώνουν κατά μέσο όρο 630 δολάρια το μήνα (από τα μεγαλύτερα ποσά στον κόσμο και ενώ ο βασικός μισθός είναι 320 δολάρια). Οι εργατικές οικογένειες δεν μπορούν να σπουδάσουν τα παιδιά τους ή χρεώνονται για μια ζωή για να σπουδάσουν έστω και ένα. Οι πόρτες είναι διάπλατα ανοιχτές στις τράπεζες, που παρέχουν **άφθονα φοιτητικά δάνεια**. Το επιτόκιο ενός φοιτητικού δανείου κυμαίνεται γύρω στο 6%, το διπλάσιο ενός στεγαστικού. Αυτό το εκπαιδευτικό χρέος αγγίζει τα 2,4 δις δολάρια. Έτσι, η ταξική διαίρεση της εκπαίδευσης είναι εξαιρετικά έντονη. Οι μαθητές από την εργατική τάξη λαμβάνουν μια υποτυπώδη εκπαίδευση χαμηλής ποιότητας σε όλες τις βαθμίδες και στα υποχρηματοδοτούμε να δημόσια πανεπιστήμια, όπου προετοιμάζονται για μια ζωή ανειδίκευτης, χαμηλόμισθης και επισφαλούς απασχόλησης ή ανεργίας.

Στο φοιτητικό και μαθητικό κίνημα πάνω από 500 καταλήψεις λειτουργήσαν ως κέντρα αγώνα. **Μέσα από πλατιές μορφές αυτοοργάνωσης (γενικές συνελεύσεις, συντονιστικά**

καταλήψεων) και συντονισμού του αγώνα τους (επιτροπές εκλεγμένων αν τ ι π ρ ο σ ώ π ω ν) και χρησιμοποιώντας ριζοσπαστικές μορφές πάλης, όπως καταλήψεις διαρκείας, μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις σε όλες τις μεγάλες πόλεις (μόνο στην πρωτεύουσα Σαντιάγκο οι διαδηλωτές έφτασαν το 1 εκατομμύριο στις 21/8, ημέρα δράσης για την παιδεία), συνεντεύξεις τύπου όπου καλούσαν σε συμπάρασταση όλη την κοινωνία, κλεισίματα δρόμων, οδοφράγματα, καταλήψεις σε κυβερνητικά κτίρια και στα γραφεία των δύο μεγάλων κομμάτων, συμβολικές καταλήψεις σε ΜΚΟ (πχ. UNICEF), απεργία πείνας μαθητών, μαζικές δράσεις αντιπληροφόρησης ενάντια στην προπαγάνδα των ΜΜΕ κ.α., το κίνημα κατάφερε να ισχυροποιηθεί σε τέτοιο βαθμό ώστε να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις όχι μόνο για συγκεκριμένες μεταρρυθμίσεις, αλλά και για να ρίξει την ίδια την κυβέρνηση και να φέρει συνολικές αλλαγές στην χιλιανή κοινωνία.

Πολύ γρήγορα τα βασικά αιτήματα των μαθητών/φοιτητών (μειωμένο εισητήριο στα μέσα μεταφοράς όλο τον χρόνο, κρατικοποίηση των ιδρυμάτων, χρηματοδότηση για την εκπαίδευση και κατεύθυνση των πόρων στις κτιριακές υποδομές που είχαν πληγεί από τον περσινό σεισμό) ενοποιήθηκαν στην **άμεση αλλαγή του συντάγματος**, για να διατυπωθεί σ' αυτό η εγγύηση του δικαιώματος στην εκπαίδευση και η υποχρέωση του κράτους στην ικανοποίηση αυτού του δικαιώματος.

>> **συνέχεια στην πίσω σελίδα**

Ο Δ Ο Φ Ρ Α Γ Μ Α

Κινηματική έκδοση της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ!

- ⇒ **Να φύγει η χούντα κυβέρνησης-τρόικας**
- ⇒ **Κάτω ο νόμος Διαμαντοπούλου**
- ⇒ **Διαγραφή του χρέους**

Ο νέος νόμος και η πολιτική της κυβέρνησης για την εκπαίδευση γενικότερα δεν αποτελούν απλώς μια τομή στις μέχρι τώρα επιθέσεις, αλλά βάζουν ένα οριστικό τέλος όχι μόνο στο δωρεάν και δημόσιο πανεπιστήμιο αλλά και στο ίδιο το πανεπιστήμιο έτσι όπως ήταν γνωστό εδώ και δέκα αιώνες. Βάζουν ένα οριστικό τέλος στην επιστήμη σαν ένα σύνολο γνώσεων, με τους δικούς της νόμους πάνω σ' ένα συγκεκριμένο πεδίο της φύσης ή της κοινωνίας, στον φοιτητή σαν τον νέο που σπουδάζει ολοκληρωμένα για 4 ή 5 χρόνια μια επιστήμη, στα πτυχία σαν αναγνώριση από την κοινωνία της κατοχής της επιστήμης και σαν δυνατότητα για καλύτερη αμοιβή. Βάζει τέλος στην όποια δημοκρατία υπήρχε στην εκπαιδευτική διαδικασία, στις σχέσεις φοιτητών-καθηγητών κ.α. και στη λειτουργία του πανεπιστημίου. Και απειλεί να καταστρέψει τη σημαντικότερη παραγωγική δύναμη μιας κοινωνίας, δηλαδή τη μορφωμένη εργατική δύναμη (είτε ανειδίκευτη είτε ειδικευμένη κλπ.).

Ο νέος νόμος φέρνει:

1. Άμεση επιβολή διδασκτρων, διάλυση της δημόσιας παιδείας
ΑΕΙ και ΤΕΙ θα μετατραπούν σε ανώνυμες εταιρείες που δεν θα ανήκουν στο δημόσιο και δεν θα χρηματοδοτούνται, αλλά μόνο θα επιχορηγούνται και για όσο καιρό θα επιχορηγούνται. Βασική πηγή της χρηματοδότησής τους θα είναι τα δίδακτρα και το ξεπούλημα της περιουσίας τους. Θα απολυθεί άμεσα πάνω από το μισό διδακτικό-διοικητικό προσωπικό.

2. Κατάργηση ασύλου & δημοκρατικών δικαιωμάτων

Καταργείται πλήρως το πανεπιστημιακό άσυλο, το οποίο

δεν υφίσταται καν σαν έννοια στο νόμο. Αυτό θα σημάνει την κατάργηση όλων των φοιτητικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, την αποδυνάμωση/απαγόρευση του φοιτητικού συνδικαλισμού, των συνελεύσεων, καταλήψεων κ.α. Θα σημάνει επίσης την οπισθοδρόμηση των επιστημών σε πιο συντηρητικές/ρατσιστικές θεωρίες. **Πάνω απ' όλα όμως θα σημάνει την κατάργηση της δωρεάν παιδείας**, αφού χωρίς άσυλο θα καταργηθεί κάθε έλεγχος των εργαζομένων, του λαού και κυρίως των φοιτητών πάνω στα πανεπιστήμια. Εξάλλου οι φοιτητές θα μετατραπούν σε πελάτες-καταναλωτές.

3. Κατάργηση του δικαιώματος στη μόρφωση

Ο κάθε φοιτητής, αν μπορεί να πληρώνει, θα ακολουθεί μια μοναχική πορεία, ανάλογα με τα χρήματα που έχει για ν' αγοράσει μαθήματα και δεξιότητες. Οι επιστήμες θα κοπούν σε «φέτες» και θα πουλιούνται, σαν απλές δεξιότητες και καταρτίσεις.

4. Κατάργηση των πτυχίων και των εργασιακών δικαιωμάτων τους

Τα πτυχία θα αντικατασταθούν από έναν αριθμό πιστωτικών μονάδων. Τα νέα «πτυχία» θα είναι μονοετή, διετή, τριετή κλπ. ενώ θα συνυπολογίζονται πιστωτικές μονάδες από σεμινάρια, δια βίου μάθηση, μαθητεία σε επιχειρήσεις κ.α. Αυτό το άθροισμα των

πιστωτικών μονάδων δεν θα έχει μόνιμη ισχύ, αφού θα πρέπει συνεχώς να επαναξιολογούνται, πάντα επ' αμοιβή. Έτσι, δεν θα υπάρχουν πτυχιούχοι συγκεκριμένης επιστήμης και συνεπώς ούτε εργασιακά δικαιώματα.

5. Αυταρχοποίηση της διοικητικής δομής και της εκπαιδευτικής διαδικασίας

Αφού ο πρόεδρος θα γίνει ο διευθύνων σύμβουλος, μαζί με το διοικητικό συμβούλιο (όπου θα συμμετέχουν επιχειρηματίες, πολιτικοί κ.α.) της ανώνυμης εταιρείας, θα έχουν απόλυτη εξουσία για κάθε θέμα (επιβολή διδασκτρων, πώληση περιουσίας, προγράμματα σπουδών κ.α.), χωρίς να λογοδοτούν σε κανέναν. Η κατάργηση της «συνδιοίκησης» (που έτσι κι αλλιώς ήταν μια παγίδα για το φοιτητικό κίνημα) σημαίνει ότι στα πανεπιστήμια ούτε καν θα ακούγεται η γνώμη των φοιτητών.

Πέρα από τα εκπαιδευτικά, οι πολιτικές της κυβέρνησης για υγεία, κοινωνική ασφάλιση, μισθούς, εργασιακές σχέσεις, η ανεργία των νέων που φθάνει το 50% (ειδικά η συρρίκνωση του δημόσιου τομέα, οι μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, οι ιδιωτικοποιήσεις δημοσίων επιχειρήσεων όπου απορροφάται το 80% των πτυχιούχων, η «απελευθέρωση των επαγγελματιών»), η επιτάχυνση της κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού με την επιδείνωση της παγκόσμιας κρίσης, δείχνουν ότι ως νεολαία **δεν έχουμε μέλλον.**

Να ανοίξουμε τον αγώνα μας σε όλη την κοινωνία

Αυτή λοιπόν είναι η ωμή πραγματικότητα, αυτή είναι η επίθεση που εξαπολύει η κυβέρνηση απέναντί μας, ενάντια μας, ενάντια στη νεολαία, ενάντια στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα της χώρας μας. Αυτό το διαισθάνονται όλοι οι συνάδελφοι, γι' αυτό και για πρώτη φορά στα τελευταία χρόνια, το φοιτητικό κίνημα βγαίνει σχεδόν ήδη από το καλοκαίρι, μέσα στην εξεταστική και μάλιστα αναπτύσσεται με τέτοιο εκρηκτικό τρόπο ώστε στη πλειοψηφία των σχολών να υπάρχουν καταλήψεις από την πρώτη εβδομάδα.

Αλλά και γι' αυτόν το λόγο είναι όχι μόνο αναποτελεσματικές αλλά και αυτοκαταστροφικές οι ερμηνείες που δίνουν για το νόμο οι διάφοροι ακροαριστεροί συναγωνιστές, που είτε δεν μιλούν καθόλου για τα διδάκτρα -που θα μπουν από το Γενάρη, αν δεν τσακίσουμε το νόμο και τη χούντα κυβέρνησης-Τρόικας- είτε απλά ψελλίζουν για τυχόν διδάκτρα -που μάλλον τα θεωρούν μικρά και ασήμαντα- είτε δεν αναφέρονται στην κατάργηση ακόμη και της έννοιας των πτυχίων, των επιστημών και της ίδιας της ιδιότητας του φοιτητή είτε -και αυτό είναι το σημαντικότερο- δεν αναφέρονται στην κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και στην αδυναμία να βρούμε δουλειά όταν βγούμε απ' το

πανεπιστήμιο.

Δεν χρειάζεται να τονίσουμε πόσο προδοτική είναι η πολιτική της ΠΚΣ-ΜΑΣ, που υποσκάπτει με διάφορους τρόπους το κίνημα και πρακτικά δεν κάνει απολύτως τίποτα, παρά μόνο ζητά να ψηφίσουμε ΚΚΕ.

Πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε και να είμαστε ειλικρινείς με τους εαυτούς μας: για να είναι νικηφόρο το κίνημά μας, θα πρέπει να αποτελέσουμε τον άξονα -ή τουλάχιστον να παίξουμε τον ρόλο που μας αναλογεί- στην ανάπτυξη μιας συνολικής κοινωνικής εξέγερσης, όχι μόνο ενάντια στο νόμο Διαμαντοπούλου αλλά ενάντια σ' αυτή την κυβέρνηση, την Τρόικα, το χρέος, το Μεσοπρόθεσμο, τα νέα χαράτσια και βάρβαρα μέτρα. Δεν θα μπορέσουμε να επιτύχουμε τίποτα αν μείνουμε μόνο στην αναγκαία και κλασική μορφή πάλης, δηλαδή την κατάληψη, αν απλώς επαναλάβουμε ένα κίνημα ίδιο με όλα τα προηγούμενα φοιτητικά κινήματα των τελευταίων 40 χρόνων. Με άλλα λόγια, πρέπει να παραδειγματιστούμε και ν' ακολουθήσουμε τον δρόμο που χάραξαν οι φοιτητές και μαθητές στη

Χιλή, που κατόρθωσαν να συμπαρασύρουν όλη την κοινωνία με το μέρος τους, ενάντια συνολικά στη νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης Πινιέρα.

Αυτός ο στόχος δεν αποτελεί προϊόν της φαντασίας ή ευσεβή πόθο. Αυτό που χρειάζεται να κάνουμε είναι να πάρουμε τη σκυτάλη από το κίνημα των πλατειών, από τη 48-ώρη Γενική Απεργία και τις σύγκρουσεις στις 28-29/6 - και να ολοκληρώσουμε αυτό που το οι πλατείες δεν ολοκλήρωσαν, δηλαδή την πτώση αυτής της κυβέρνησης και των πολιτικών της. Για πρώτη ίσως φορά εδώ και δεκαετίες, υπάρχουν όλες οι δυνατότητες για να πραγματοποιήσουμε αυτόν τον στόχο, μια που η οργή και η αγανάκτηση, που εκφράζονται με τόσους αγώνες τα τελευταία δύο χρόνια σε συνδυασμό με τα συνεχόμενα εξοντωτικά μέτρα έχουν δημιουργήσει μια εκρηκτική κατάσταση στην ελληνική κοινωνία.

ΝΑ ΞΕΣΗΚΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

Απευθυνόμενοι στους μαθητές, χρειαζόμαστε όσο το δυνατόν πιο απλά και σύντομα κείμενα - προκηρύξεις, που θα τονίζουν:

α) Ότι με τον νέο νόμο θα αποκλειστούν από την γ'βάθμια εκπαίδευση. Είτε γράψουν «καλά», «μέτρια» ή «άσχημα» στις εξετάσεις, δεν θα μπορούν να σπουδάσουν, γιατί θα χρειάζονται ετήσια διδάκτρα χιλιάδων ευρώ. Αλλά ακόμη και αν έχουν αυτά τα λεφτά, δεν θα μπορέσουν να κατακτήσουν μια επιστήμη, γιατί οι επιστήμες γίνονται «φέτες» και πουλιούνται, ενώ τα πτυχία δεν θα έχουν επαγγελματικά δικαιώματα, δεν θα είναι ενιαία και δεν θα είναι πτυχία όπως τα ξέραμε μέχρι τώρα αλλά πιστοποιητικά, δηλαδή δεν θα εξασφαλίζουν ούτε απασχόληση ούτε καλύτερους μισθούς κ.α. Ακόμη και αν έχουν λεφτά για να πατήσουν το πόδι τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, θα πρέπει να ξέρουν ότι θα είναι πελάτες και όχι φοιτητές. Και μ' αυτή την έννοια ότι δεν θα έχουν κανένα δημοκρατικό και συνδικαλιστικό δικαίωμα, γιατί δεν θα υπάρχει Άσυλο.

β) Ότι στο «νέο σχολείο» που επαγγέλλεται η Διαμαντοπούλου θα επιβάλλονται διδάκτρα, τέλη εγγραφής, τα βιβλία θα αγοράζονται, ο αριθμός των μαθημάτων και η διδακτέα ύλη θα είναι περιορισμένα, οι μαθητές αντί να αποκτούν βάσεις μόρφωσης θα «αγοράζουν» πληροφορίες. Οι συγχωνεύσεις και κυρίως το κλείσιμο σχολείων θα

μειώσει κατακόρυφα τον αριθμό των μαθητών, ενώ το σύστημα θα συμπεριφέρεται στους μαθητές σαν ζώα.

γ) Ότι η ανεργία στους νέους κάτω των 25 ετών είναι 50%, ενώ όσοι τυχόν απασχολούνται, στην πλειοψηφία τους δουλεύουν είτε σε δουλειές «του ποδαριού», είτε χωρίς ασφάλιση κ.α. - και το «λαμπρό μέλλον» που περιμένει τους νέους, αν βρουν «κανονική» δουλειά, είναι 480 ευρώ καθαρά, σύνταξη μετά τα 70 (αν υπάρχουν μέχρι τότε συντάξεις και τέτοιο προσδόκιμο ζωής) και μηδαμινή ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για την περίπτωση που αρρωστήσουν.

Έτσι θα πρέπει ν' απευθυνθούμε σε όλα τα σχολεία. Το φοιτητικό συντονιστικό της κάθε πόλης θα πρέπει να κάνει έναν καταμερισμό παρεμβάσεων στα σχολεία, ώστε οι διάφορες σχολές ή τμήματα να αναλάβουν την παρέμβαση σε όλα τα σχολεία της πόλης. Δεν πρέπει να κάνουμε ένα απλό μοίρασμα αλλά να μπαίνουμε μέσα στις τάξεις όπου γίνεται μάθημα -τρόπος του λέγειν μάθημα, αφού δεν υπάρχουν μαθητές και να τους παροτρύνουμε να κατέβουν στον αγώνα μαζί μας.

Να βοηθήσουμε πρακτικά τους μαθητές σε όποια τυχόν προβλήματα αντιμετωπίσουν αν κάνουν είτε αποχή είτε κατάληψη στα σχολεία τους. Αν είναι δυνατόν, να κάνουμε μαζί με τους μαθητές μικρές διαδηλώσεις μέσα στις συνοικίες, για να ενημερώνουμε γονείς και εργαζόμενους για το ποια είναι η καταστροφική πολιτική της κυβέρνησης στην Παιδεία - και για να τους καλούμε, όχι μόνο να συμπαρασταθούν, αλλά να συμμετάσχουν ενάντια στους νόμους της Διαμαντοπούλου και για να ρίξουμε αυτή την άθλια και μισητή κυβέρνηση.

<< Χιλή: Συνέχεια από την τελευταία σελίδα

Οι εξωστρεφείς δράσεις, η μαχητικότητα και η πολύ καλή οργάνωση του αγώνα, έφεραν γρήγορα στο πλάι του κινήματος αρχικά τους εργαζόμενους στην εκπαίδευση και στη συνέχεια άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια της εργατικής τάξης και του λαού, όπως ιθαγενείς μαπούτσε που παλεύουν ενάντια στο ξεριζώμα από τη γη τους, εργαζόμενους στα ορυχεία χαλκού, ανθρακωρύχους, οικολόγους που παλεύουν ενάντια στην ανέγερση υδροηλεκτρικού σταθμού στην Παταγωνία κ.α. Η συμπάθεια έγινε έμπρακτη αλληλεγγύη και κοινός αγώνας. Οι φοιτητές κατάφεραν να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων, που ένιωσαν πως αυτός ο αγώνας είναι και δικός τους. Εργαζόμενοι στο λιμάνι της περιοχής του Μπίο Μπίο, χωρίς να περιμένουν την επίσημη ηγεσία τους, έκαναν πολλές 3ωρες στάσεις εργασίας σε υποστήριξη των φοιτητών. Εργαζόμενοι και φοιτητές στο λιμάνι του Βιλπαράισο κινητοποιήθηκαν μαζί, στις γειτονιές οι διαδηλώσεις και οι «κατσαρολάδες» ήταν σχεδόν καθημερινές.

Η κυβέρνηση Πινιέρα χρησιμοποίησε αρχικά το καρότο των γενικόλογων υποσχέσεων για καλύτερευση των συνθηκών εκπαίδευσης (μείωση επιτοκίων στα φοιτητικά δάνεια, επιδότηση σπουδών κ.α.), καλώντας τους φοιτητές να σταματήσουν πρώτα τις καταλήψεις και τις κινητοποιήσεις. Στην άρνηση των φοιτητών, έφτασε ως τη «θυσία» του υπουργού παιδείας Λαβίν για να κατευνάσει το κίνημα, χωρίς όμως να πετύχει το παραμικρό. Στην συνέχεια -και όσο το κίνημα στερέωνε την επιρροή και τις συμμαχίες του- **το μαστίγιο της ωμής βίας και καταστολής** έμεινε το μοναδικό όπλο της κυβέρνησης. Όσο ο αγώνας προχωρούσε προς μια ντε φάκτο ενοποίηση του κινήματος, η ασφυκτική πίεση πάνω στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία (αποτελούμενη από το Σοσιαλιστικό Κόμμα και το ΚΚ), που ελέγχει τα κεντρικά συνδικάτα, οδήγησε στο κάλεσμα 48ωρης γενικής απεργίας στις 24-25/8, που είχε πολύ μεγάλη επιτυχία και καταστάλθηκε βίαια. Στις διαδηλώσεις ένας μαθητής δολοφονήθηκε από την αστυνομία. Το μεγαλειώδες και υποδειγματικό αυτό κίνημα των χιλιανών μαθητών και φοιτητών βρίσκεται σε εξέλιξη, χωρίς να έχει πει την τελευταία του λέξη. Όποια και να είναι η μεσοπρόθεσμη κατάληξη του, αποτελεί **ένα άριστο παράδειγμα προς μίμηση** για το ελληνικό φοιτητικό κίνημα. Να εμπνευστούμε από τους χιλιανούς συναγωνιστές μας, να ετοιμάσουμε μια γενικευμένη εξέγερση όλης της κοινωνίας ενάντια στη χούντα ΠΑΣΟΚ-ΕΕ-ΔΝΤ, αυτό είναι και το δικό μας επιτακτικό καθήκον.